

B.13 Grensoverschrijdend transport van afvalstoffen

B.13.1 Inleiding

Verordening (EG) 1013/2006 betreffende de Overbrenging van Afvalstoffen ([EVOA](#)) heeft betrekking op de overbrenging van afvalstoffen over de landsgrenzen. De EVOA is mede gebaseerd op de bepalingen die zijn opgenomen in het [Verdrag van Bazel](#) en het [OESO-besluit](#). Het Verdrag van Bazel heeft betrekking op de beheersing en de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen.

Het OESO-besluit bevat voorschriften voor nuttige toepassing van afvalstoffen. Of landen lid zijn van het Verdrag van Bazel of behoren tot de OESO, bepaalt in een aantal gevallen of een overbrenging van afvalstoffen wel of niet is toegestaan.

Het doel van de EVOA is de bescherming van het milieu. De EVOA schrijft procedures voor om afvalstoffen te mogen overbrengen. Daartoe moeten bevoegde autoriteiten op de hoogte worden gebracht van onder meer de over te brengen afvalstoffen en de wijze van verwerking van de afvalstoffen. De bevoegde autoriteiten kunnen maatregelen nemen die nodig zijn voor de bescherming van de gezondheid en het milieu. In Nederland is de minister van IenW het bevoegd gezag voor de EVOA.

Dit hoofdstuk bevat algemene informatie over de EVOA en een aantal algemene uitgangspunten voor het beoordelen van kennisgevingen bij de overbrenging van afvalstoffen over de landsgrenzen. In de sectorplannen van het LAP is per afvalstof een nadere uitwerking van deze algemene uitgangspunten of specifiek beleid opgenomen. Indien uit een sectorplan een ander regime volgt dan het geval zou zijn op basis van de onderstaande uitgangspunten, gaat het sectorplan voor op het onderstaande. Vanzelfsprekend gaan zaken die direct volgen uit de EVOA weer voor op zowel het algemene beleid zoals in dit hoofdstuk is opgenomen als op de sectorplannen. Dat is in alle sectorplannen ook expliciet aangegeven.

Voor het toepassen van de regelingen voor overbrenging van afval worden afvalstoffen van offshore-activiteiten en van de zeevaart beschouwd als afvalstoffen die vrijgekomen zijn op de plaats waar ze aan land komen.

In dit hoofdstuk wordt de term 'overbrenging' gebruikt voor grensoverschrijdend transport in het algemeen. In 'bijlage 3; Lijst van gebruikte termen, begrippen en definities' is een definitie van dit begrip opgenomen. Daar waar bepalingen specifiek betrekking hebben op overbrenging binnen de Europese Unie (verder EU) of op invoer naar of uitvoer vanuit de EU is dit expliciet aangegeven.

B.13.2 De EVOA

De EVOA heeft betrekking op de overbrenging van afvalstoffen binnen de EU en het overbrengen van afvalstoffen naar of vanuit de EU (in de EVOA ook aangeduid als in- en uitvoer). In de EVOA zijn de procedures en controleregelingen vastgelegd die bij de overbrenging van afvalstoffen moeten worden gevolgd. Op de website van de ILT is uitgebreide informatie opgenomen over de EVOA en de verschillende te volgen procedures.

B.13.2.1 Algemene bepalingen

In het geval de EVOA de overbrenging niet verbiedt, kan aan de hand van onderstaande drie vragen worden bepaald welke procedure bij overbrenging gevolgd moet worden:

1. Wat gaat worden overgebracht?
2. Hoe wordt de afvalstof vervolgens verwerkt?
3. Waar komt het afval vandaan en/of waar gaat het naartoe?

Afhankelijk van de antwoorden op de vragen zal een procedure van algemene informatieverplichting (verder informatieverplichting) of een procedure van voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming (verder kennisgevingsprocedure) gevolgd moeten worden.

Onderstaande tabel 14 geeft een indicatief overzicht (Bron: Advies op maat, website ILT/EVOA).

tabel 14 Indicatief overzicht te volgen procedure bij overbrenging van afvalstoffen

Afvalstof	Verwerking	Overbrenging	Te volgen procedure
Groene lijst ⁸¹	Nuttige toepassing	Tussen lidstaten	Informatieverplichting
		Invoer naar EU	Informatieverplichting
		Uitvoer naar OESO	Informatieverplichting
		Uitvoer naar niet-OESO	Verbod, kennisgeving of informatieverplichting [1]
	Verwijdering	Tussen lidstaten	Kennisgeving
		Invoer naar EU	Kennisgeving
		Uitvoer naar EVA-landen	Kennisgeving [2]
		Overige uitvoer	Verboden
Orange lijst ⁸² en niet ingedeeld ⁸³	Nuttige toepassing	Tussen lidstaten	Kennisgeving
		Invoer naar EU	Kennisgeving
		Uitvoer naar OESO-land	Kennisgeving
		Uitvoer naar niet-OESO	Verbod of kennisgeving [1]
	Verwijdering	Tussen lidstaten	Kennisgeving
		Invoer naar EU	Kennisgeving
		Uitvoer naar EVA-landen	Kennisgeving [2]
		Overige uitvoer	Verboden

[1] De te volgen procedure voor oranje lijst afvalstoffen is afhankelijk van het standpunt dat het land van bestemming aan de Commissie heeft meegedeeld (zie ILT/EVOA-website); niet-ingedeeld én niet-gevaarlijk vereist altijd een kennisgeving; voor het overige geldt een verbod.

[2] Afwijkende procedure omdat het in- of uitvoer betreft (zie ILT/EVOA-website).

De te volgen procedures van algemene informatieverplichting en van voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming zijn beschreven op de website van de ILT/EVOA. Of tegen de overbrenging bezwaar kan worden gemaakt is afhankelijk van diverse bepalingen uit de EVOA. De beleidsmatige invulling van een aantal van die bepalingen is beschreven in dit hoofdstuk van het LAP en in de verschillende sectorplannen.

B.13.2.2 [Specifieke bepalingen t.a.v. invoer naar en uitvoer uit de Europese Unie](#)

De EVOA kent een aantal verbodsbepalingen t.a.v. in- en uitvoer:

- De uitvoer uit de EU van voor verwijdering bestemde afvalstoffen is verboden. Een uitzondering hierop is de uitvoer voor verwijdering naar landen van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA). Deze uitvoer kan onder voorwaarden worden toegestaan. Zie artikel 34 van de EVOA.
- De uitvoer van afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing naar landen waarop het OESO-besluit niet van toepassing is, alsmede landen en gebieden overzee, is verboden voor afvalstoffen die zijn genoemd in artikel 36 van de EVOA. Een algemeen verbod geldt voor uitvoer van afvalstoffen naar het Zuidpoolgebied.
- Invoer in de EU van voor verwijdering bestemde afvalstoffen is eveneens verboden, met uitzondering van invoer uit landen die partij zijn bij het Verdrag van Bazel of uit andere landen waarmee de EU, afzonderlijke lidstaten of de EU en haar lidstaten bilaterale of multilaterale

⁸¹ Afvalstoffen van Bijlage III, III-A en III-B EVOA (deels afvalstoffen van Bijlage IX van het Verdrag van Bazel en deels afvalstoffen van bijlage III van het OESO-besluit). Let op, voor afvalstoffen die ook voorkomen op bijlage IV A EVOA geldt in afwijking van de tabel altijd de kennisgevingsprocedure.

⁸² Afvalstoffen van Bijlage IV EVOA (deels afvalstoffen van Bijlage VIII van het Verdrag van Bazel en deels afvalstoffen van bijlage IV van het OESO-besluit).

⁸³ Indien een afvalstof niet voorkomt op een van de bijlagen, wordt de afvalstof beschouwd als 'niet-ingedeeld'.

overeenkomsten hebben gesloten. Uitzonderingen kunnen ook worden gemaakt voor crisissituaties (zie artikel 41, eerste lid, van de EVOA).

- Invoer in de EU van afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing is verboden, behoudens uit landen waarop het OESO-besluit van toepassing is, landen die partij zijn bij het Verdrag van Bazel, landen waarmee afzonderlijke lidstaten of de EU een bilaterale of multilaterale overeenkomst hebben gesloten of voor landen in crisissituaties.

Als de EVOA de in- of uitvoer niet verbiedt, is een beleidsmatige afweging of tegen de overbrenging bezwaar bestaat aan de orde. Hiervoor is in het LAP geen specifiek beleid opgesteld, maar wordt in ieder geval het beleid dat bij overbrenging binnen de Unie geldt als uitgangspunt genomen.

De in EVOA opgenomen verbodsbepalingen gaan voor op het beschreven beleid in de sectorplannen en de hierna volgende paragrafen.

B.13.3 Beoordelen van de kennisgeving

Zoals in vorige paragraaf beschreven kan het zijn dat op basis van de EVOA voor een beoogde overbrenging een procedure van voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming moet worden gevolgd. Dit kan zowel zijn bij een overbrenging binnen de EU, als bij overbrenging t.b.v. in- of uitvoer die niet onder de verbodsbepalingen valt.

De kennisgevingsprocedure is beschreven in de EVOA en houdt in dat degene die afvalstoffen over de grens wil vervoeren voorafgaand bij de bevoegde autoriteit van verzending een kennisgeving indient op basis van de bepalingen daartoe in de EVOA. Op de website van de ILT/EVOA wordt de gehele kennisgevingsprocedure, inclusief het melden van transporten, beschreven. Voor kennisgeving bij in- en uitvoer gelden deels dezelfde en deels aanvullende of afwijkende bepalingen ten aanzien van de te volgen procedure.

Bij overbrengingen binnen de Europese Gemeenschap geldt dat de bevoegde autoriteiten van alle betrokken lidstaten een besluit nemen op de kennisgeving. In dit besluit wordt aangegeven of er vanuit de lidstaat bezwaren bestaan tegen de overbrenging. In de artikelen 11 en 12 van de EVOA zijn de gronden genoemd waarop de bevoegde autoriteiten bezwaar kunnen maken.

Voor het nemen van een besluit op een schriftelijke kennisgeving toetst de bevoegde autoriteit in Nederland de schriftelijke kennisgeving in het bijzonder aan de EVOA, het LAP (inclusief de sectorplannen), jurisprudentie en andere toepasselijke wet- en regelgeving (zoals de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)).

De EVOA kent verschillende bezwaargronden. In deze paragraaf wordt een aantal bezwaargronden beleidsmatig uitgewerkt of nader toegelicht, namelijk:

- juiste indeling nuttige toepassing of verwijdering (paragraaf B.13.3.1)
- voorwaarden voor de algemene kennisgeving (paragraaf B.13.3.2)
- omgaan met de minimumstandaard bij grensoverschrijdend transport (paragraaf B.13.3.3).

B.13.3.1 Juiste indeling nuttige toepassing of verwijdering

Bij de beoordeling van kennisgevingen wordt door het Nederlands bevoegd gezag in ieder geval bezwaar gemaakt wanneer de kennisgever een handeling van nuttige toepassing opgeeft, terwijl het een handeling voor verwijdering moet zijn, en andersom.

Binnen de indeling verwijdering en nuttige toepassing zijn diverse handelingen (respectievelijk D1-D15 en R1-R13) mogelijk. Als een kennisgever binnen de indeling verwijdering of binnen de indeling nuttige toepassing een verkeerde handeling heeft opgegeven, wordt in beginsel geen bezwaar gemaakt op grond van de verkeerde handeling, maar wordt in het besluit wat volgt op de kennisgeving de juiste handeling opgenomen.

B.13.3.2 Gebruik van een algemene kennisgeving

Voor het gebruik van een algemene kennisgeving voor diverse transporten op één kennisgeving, gelden volgens de EVOA de volgende vereisten:

- de over te brengen afvalstoffen hebben in essentie soortgelijke fysische en chemische eigenschappen;
- de afvalstoffen worden naar dezelfde ontvanger en dezelfde locatie overgebracht;
- voor elk transport van de kennisgeving wordt dezelfde route gevolgd.

Om aan te kunnen tonen dat de afvalstoffen in essentie soortgelijke fysische en chemische eigenschappen hebben, moet de kennisgever een zo nauwkeurig mogelijke opgave van de over te brengen afvalstoffen doen. In ieder geval moeten de herkomst en de samenstelling van de afvalstoffen duidelijk zijn omschreven. Ook moeten per kennisgeving de te transporteren afvalstoffen een zo smal mogelijke bandbreedte van verschillende kenmerken omvatten.

Factoren die een rol spelen bij de beoordeling zijn:

- De opgave van de afvalstoffen moet:
 - zo nauwkeurig mogelijk zijn en op verzoek onderbouwd met analyserapporten,
 - een zo smal mogelijke bandbreedte van verschillende componenten en kenmerken bevatten, en
 - bij een gemiddelde opgave moet de totaal som altijd 100% dekkend zijn.
- Afzonderlijke afvalstoffen met verschillende minimumstandaarden voor verwerking worden als 'verschillend' beoordeeld en kunnen daarom niet onder één (algemene) kennisgeving worden overgebracht.
- Een kennisgeving kan slechts betrekking hebben op één afvalstoffencode van bijlage III of IV van de EVOA. Afvalstoffen die qua omschrijving van de Eural-lijst vergelijkbaar zijn, én die onder één code van bijlage III of IV zijn onder te brengen kunnen in bepaalde gevallen op één (algemene) kennisgeving worden overgebracht.
- In beginsel kunnen gevaarlijke en niet-gevaarlijke afvalstoffen niet samen op één (algemene) kennisgeving worden opgenomen, zeker niet wanneer het afvalstoffen betreft met complementaire Euralcodes.
- Als afzonderlijke afvalstoffen verschillende fysieke verschijningsvormen (vast, slib, vloeibaar) hebben, is dit een sterke aanwijzing dat ze niet samen op één (algemene) kennisgeving kunnen worden overgebracht.
- Dat afzonderlijke afvalstoffen uiteindelijk in dezelfde verwerkingsinstallatie terecht komen, is geen grond voor de stelling dat er sprake is van in essentie soortgelijke fysische en chemische eigenschappen.
- Dat afvalstoffen afkomstig zijn uit verschillende bedrijfstakken of processen is een aanwijzing dat het gaat om afvalstoffen met verschillende fysische en chemische eigenschappen, ook wanneer de betrokken Euralcodes qua omschrijving overeenkomen. Deze afvalstoffen kunnen alleen samen op één kennisgeving wanneer uit het dossier blijkt dat geen sprake is van processpecifieke verontreinigingen (verontreinigingen die samenhangen met de herkomst van de afvalstof) en de afvalstoffen binnen een beperkte bandbreedte eenzelfde chemische samenstelling kennen. Het hiervoor staande betekent niet dat het vanzelfsprekend is dat verschillende afvalstoffen die uit één installatie komen wel op één (algemene) kennisgeving kunnen worden overgebracht.
- Als verschillende afvalstoffen in een vergunde locatie een verwerking ondergaan alvorens te worden overgebracht, bijvoorbeeld een verwerking als bedoeld in hoofdstuk 19 02 (fysisch-chemische behandeling) of hoofdstuk 19 12 (niet elders genoemde mechanische afvalverwerking) van de Eural, worden de daarbij ontstane afvalstoffen beoordeeld overeenkomstig de voormelde punten. Omdat in deze gevallen echter sprake is van één nieuwe afvalstof moet de afvalstof voldoende specifiek omschreven worden en vervolgens de meest daarbij in aanmerking komende Euralcode worden genomen, bijvoorbeeld code 19 12 11 (overig afval van mechanische afvalverwerking dat gevaarlijke stoffen bevat).

B.13.3.3 Omgaan met de minimumstandaard bij grensoverschrijdend transport

In de afvalhiërarchie wordt aangegeven welke vormen van afvalverwerking de voorkeur hebben boven andere vormen van verwerking. De [kaderrichtlijn afvalstoffen](#) (Kra) en de [Wet milieubeheer](#) (Wm) vormen daarvoor de basis. Het LAP geeft daar een nadere uitwerking aan in paragraaf A.4.2. In de sectorplannen is de afvalhiërarchie voor bepaalde afvalstoffen vertaald naar een

minimumstandaard.

Op 22 maart 2017 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State een uitspraak gedaan in de zaak Oliehandel Koeweit die gevolgen heeft voor het in LAP3 opgenomen uitvoerbeleid voor afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing dat gebaseerd is op het sturen op hoogwaardiger vormen van nuttige toepassing. De uitspraak heeft tot gevolg dat bezwaren tegen de uitvoer van afvalstoffen voor nuttige toepassing vanwege een 'minder hoogwaardige' vorm van nuttige toepassing – minder hoogwaardige in de zin van verwerking (deels) op een lagere trede van de afvalhiërarchie - niet meer rechtstreeks op de minimumstandaarden uit de sectorplannen van het LAP kunnen worden gebaseerd, maar dat daarbij tevens een expliciete koppeling moet worden gelegd naar de treden van de Europese en wettelijk verankerde afvalhiërarchie uit art. 10.4 Wm waarvan deze minimumstandaarden een invulling zijn voor specifieke afvalstromen.

Bij de beoordeling van een kennisgeving toetst het bevoegd gezag of de beoogde verwerking voldoende hoogwaardig is en in lijn is met de afvalhiërarchie. Bij onvoldoende hoogwaardigheid bij overbrenging vanuit Nederland ten behoeve van verwerking op een lagere trede van de afvalhiërarchie, of bij strijdigheid met de minimumstandaard bij overbrenging naar Nederland maakt het bevoegd gezag in beginsel bezwaar tegen de overbrenging. Bij het gebruik van de paragrafen III van de sectorplannen van het LAP wordt bij bezwaar tegen overbrenging van afvalstoffen voor nuttige toepassing vanuit Nederland in dat geval bezwaar gemaakt wegens "strijd met artikel 4 KRA" (de a-grond van art. 12 EVOA) en niet alleen vanwege het feit dat het LAP de overbrenging niet toestaat (weigeringsgrond "strijd met het afvalbeheerplan" - de k-grond van art. 12 EVOA).

B.13.3.3.1 [Overbrenging t.b.v. hoogwaardigere verwerking](#)

Tegen overbrenging t.b.v. verwerking die hoogwaardiger is dan is vastgelegd in de minimumstandaard of op basis van de afvalhiërarchie wenselijk is, wordt in beginsel geen bezwaar gemaakt, tenzij:

- sprake is van de aanwezigheid van zeer zorgwekkende stoffen (ZZS) waarvoor op grond van (inter)nationale regelgeving ([REACH](#) en [POP-verordening](#)) en/of op grond van het beleid rond omgaan met ZZS zoals beschreven in hoofdstuk B.14 'Zeer zorgwekkende stoffen' de voorgenomen verwerking niet is toegestaan; of
- bezwaar tegen overbrenging voor hoogwaardiger verwerken expliciet is vastgelegd in paragraaf III van het betreffende sectorplan.

B.13.3.3.2 [Overbrenging t.b.v. gelijkwaardige verwerking](#)

Om te bepalen of bezwaar bestaat tegen een overbrenging van afvalstoffen, wordt getoetst aan de afvalhiërarchie, welke voor specifieke afvalstoffen is vertaald naar een minimumstandaard in het betreffende sectorplan.

- Bij overbrenging naar Nederland wordt voor afvalstoffen waarop een sectorplan van toepassing is, getoetst aan de minimumstandaard. De beoogde verwerking moet hiermee in overeenstemming zijn. Voor afvalstoffen waarop geen sectorplan van toepassing is wordt getoetst aan de afvalhiërarchie.
- Bij overbrenging vanuit Nederland wordt getoetst of de beoogde verwerking minimaal van eenzelfde niveau is als vanuit de afvalhiërarchie wenselijk is. Voor afvalstoffen waarop een sectorplan van toepassing is, geeft de minimumstandaard een indicatie van welke verwerking mogelijk en wenselijk is. Voor overige afvalstoffen wordt direct getoetst aan de afvalhiërarchie.

Van bovenstaande principe wordt afgeweken in volgende bijzondere situaties:

1. *Overbrenging voor storten*: dit is in beginsel niet toegestaan vanuit het principe van nationale zelfverzorging, ook niet als de minimumstandaard of de wenselijke of verplichte verwerking 'storten' is (zie verder paragraaf B.13.4.1).
2. *Bij voorkeursrecycling*: In het geval er een sectorplan van toepassing is op de afvalstof én er een vorm van voorkeursrecycling in de minimumstandaard is opgenomen, wordt tegen de overbrenging vanuit Nederland bezwaar gemaakt indien de beoogde verwerking een andere vorm van recycling is dan de voorkeursrecycling (zie verder paragraaf B.13.5.1). In dit plan is nu nog geen uitwerking gegeven aan het begrip voorkeursrecycling.

B.13.3.3.3 [Overbrenging t.b.v. minder hoogwaardiger verwerking](#)

Op 22 maart 2017 heeft de Raad van State een uitspraak gedaan die gevolgen heeft voor het uitvoerbeleid. De Raad van State oordeelt dat de in het LAP opgenomen minimumstandaard in het kader van de Europese Verordening Overbrenging Afvalstoffen (EVOA) niet kan worden ingeroepen om bezwaar te maken tegen de uitvoer van voor nuttige toepassing bestemd afval naar lidstaten waar deze minimumstandaard niet geldt.

Het betreft een zaak waarin de ILT in 2015 bezwaar maakt tegen de uitvoer van afgewerkte olie naar België. In LAP2 was neergelegd dat de minimumstandaard voor afgewerkte olie regeneratie tot basisolie is (recycling) en dat overbrenging voor andere vormen van nuttige toepassing niet wordt toegestaan. De onderhavige afgewerkte olie was in België bestemd voor een lagere trede van nuttige toepassing, namelijk energieteerugwinning (vervaardiging van een industriële brandstof of blendcomponent voor maritieme brandstof). Volgens de rechter kan Nederland zich echter niet op de minimumstandaard van regeneratie beroepen omdat het LAP alleen in Nederland geldt en niet in België.

Door de uitspraak kan er bij uitvoer van afval geen beroep meer worden gedaan op de minimumstandaarden uit het LAP. De uitspraak staat er juridisch echter niet aan in de weg om export van afval naar een lagere trede van nuttige toepassing tegen te houden door direct beroep te doen op de afvalhiërarchie zelf. De afvalhiërarchie is immers verankerd in de Wm (artikel 10:4) ter implementatie van de KRA, terwijl de EVOA expliciet bepaalt dat lidstaten bezwaar kunnen maken tegen de overbrenging van afval wegens strijd met de Europeesrechtelijk geharmoniseerde treden van de afvalhiërarchie. De ILT zal dergelijke situaties voortaan niet beoordelen op basis van weigeringsgrond "strijd met het afvalbeheerplan" (de k-grond), maar direct op basis van "strijd met artikel 4 KRA" (de a-grond).

Voor de overbrenging van afvalstoffen voor laagwaardigere verwerking dan in de minimumstandaard is vastgelegd of vanuit de afvalhiërarchie wenselijk is, wordt in principe bezwaar gemaakt. Slechts in uitzonderlijke gevallen wordt geen bezwaar gemaakt tegen overbrenging t.b.v. een minder hoogwaardige vorm van verwerken dan bepaald volgens de minimumstandaard of de afvalhiërarchie mits:

- de mogelijkheid om gebruik te maken van deze uitzondering expliciet in paragraaf III van het betreffende sectorplan is aangegeven. Dit kan het geval zijn als:
 - de specifieke aard of samenstelling de wenselijk vorm van verwerking technisch onmogelijk maakt of;
 - de kosten voor de gewenste vorm van verwerking meer bedragen dan € 205,- per ton;
- sprake is van verontreiniging met ZZS waarvoor vanuit internationale regelgeving beperkingen t.a.v. de verwerking gelden.

Voor alle beschreven situaties geldt dat het kennisgevingsdossier met de juiste gegevens zoals hieronder beschreven moet zijn onderbouwd.

[Specifieke aard en samenstelling maakt verwerking technisch niet mogelijk](#)

Het is vanwege de specifieke aard en samenstelling van (een partij van) de afvalstoffen niet mogelijk om deze volgens de voorgeschreven minimumstandaard in het sectorplan te verwerken. Het kan hierbij bijvoorbeeld gaan om een specifieke partij met bepaalde fysische eigenschappen of met specifieke verontreinigingen die verwerking die voor de betreffende afvalstroom normaalgesproken gebruikelijk is toch belemmerd. Het sectorplan geeft dan aan op welke wijze deze afvalstoffen, in afwijking van de minimumstandaard, wel mogen of moeten worden verwerkt. Deze verwerking kan ook in het buitenland plaatsvinden indien dit in paragraaf III van het sectorplan expliciet is aangegeven.

Overbrenging daartoe kan onder de volgende voorwaarden worden toegestaan:

- Uit het kennisgevingsdossier moet blijken dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer niet mogelijk is. De kennisgever kan aan deze eis voldoen door verklaringen te overleggen van bedrijven die vergund zijn of op basis van algemene regels bevoegd zijn om het specifieke afval te verwerken, waaruit blijkt dat zij het afval waar de kennisgeving specifiek betrekking op heeft niet voor de voorgeschreven vorm van afvalbeheer kunnen accepteren met de specifieke redenen hiervan.

- Indien er meerdere bedrijven actief zijn die dit afval kunnen verwerken volgens de voorgeschreven vorm van afvalbeheer, is het voldoende om bewijsstukken te leveren van tenminste twee van deze bedrijven, niet behorend tot hetzelfde concern.
- Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat met de verstrekte verklaringen onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer niet mogelijk of te duur (zie onder de volgende kop) is, kan zij de kennisgever verplichten een extra verklaring te overleggen van een door het bevoegd gezag aangewezen verwerker.

In eerste instantie hebben bovenstaande drie voorwaarden betrekking op verwerking in Nederland. Daar waar het aantal verwerkers in Nederland beperkt is kan echter ook een verklaring van een buitenlandse verwerker worden overgelegd dan wel door het bevoegd gezag worden gevraagd. Voorwaarde is dat de betreffende buitenlandse verwerker in beginsel het betreffende afval conform de voorgeschreven vorm van afvalbeheer mag en kan verwerken.

[Verwerking is duurder dan € 205,- per ton](#)

In een aantal sectorplannen is de grenswaarde van € 205,- per ton aangegeven om in bepaalde gevallen een vorm van afvalbeheer als te duur aan te merken. Het sectorplan geeft dan aan op welke wijze deze afvalstof, in afwijking van de minimumstandaard, wel mag of moet worden verwerkt. Deze verwerking kan ook in het buitenland plaatsvinden indien dit in paragraaf III van het sectorplan expliciet is aangegeven.

Overbrenging daartoe kan onder de volgende voorwaarden worden toegestaan:

- In het kennisgevingsdossier moeten stukken aanwezig zijn, waaruit blijkt dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer voor de over te brengen afvalstoffen meer kost dan € 205,- per ton. De kennisgever kan aan deze eis voldoen door verklaringen te overleggen van bedrijven die vergund zijn of op basis van algemene regels bevoegd zijn het specifieke afval te verwerken, dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer de aanbieder meer kost dan € 205,- per ton. De kosten die voor het berekenen van deze grenswaarde mogen worden meegenomen zijn beschreven in paragraaf A.4.7.
- Indien er meerdere bedrijven actief zijn die dit afval kunnen verwerken volgens de voorgeschreven vorm van afvalbeheer, is het voldoende om bewijsstukken te leveren van tenminste twee van deze bedrijven, niet behorend tot hetzelfde concern.
- Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat met de verstrekte verklaringen onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer niet mogelijk (zie onder de vorige kop) of te duur is, kan zij de kennisgever verplichten een extra verklaring te overleggen van een door het bevoegd gezag aangewezen verwerker.

In eerste instantie hebben bovenstaande drie voorwaarden betrekking op verwerking in Nederland. Daar waar het aantal verwerkers in Nederland beperkt is kan echter ook een verklaring van een buitenlandse verwerker worden overgelegd dan wel door het bevoegd gezag worden gevraagd. Voorwaarde is dat de betreffende buitenlandse verwerker in beginsel het betreffende afval conform de voorgeschreven vorm van afvalbeheer mag en kan verwerken.

[Door aanwezigheid van zeer zorgwekkende stoffen is hoogwaardig verwerken alsnog niet toegestaan](#)

In de sectorplannen is bij het beschreven beleid voor overbrenging conform de werkwijze bij de minimumstandaard rekening gehouden met een gemiddelde samenstelling van de afvalstof. Het kan echter voorkomen dat een afvalstof verontreinigd is met bepaalde ZZS. Als gevolg hiervan kan het zijn dat overbrenging voor laagwaardigere verwerking dan wenselijk is volgens de minimumstandaard of de afvalhiërarchie kan worden toegestaan. Dit omdat de minimale hoogwaardigheid van verwerking zoals voorgeschreven door de minimumstandaard of de afvalhiërarchie omwille van de bepalingen uit REACH, de POP-verordening of de beleidslijn uit paragraaf B.14.4.3 niet geoorloofd is. In hoofdstuk B.14 'Zeer zorgwekkende stoffen' is bovendien een aparte paragraaf specifiek gewijd aan het beleid rond overbrenging i.r.t. ZZS (paragraaf B.14.5.4).

Het kennisgevingsdossier moet de volgende informatie bevatten:

- welke ZZS in welke concentraties aanwezig zijn in de afvalstof;
- dat verwerken conform de minimumstandaard of de wenselijke vorm van verwerken conform de afvalhiërarchie omwille van de bepalingen uit REACH, de POP-verordening of de risico-analyse uit paragraaf B.14.4.3 niet is toegestaan;

- dat overbrenging voor de beoogde laagwaardigere verwerking verder voldoet aan de overige bepalingen rond overbrenging van afvalstoffen van dit hoofdstuk (en specifiek de paragrafen B.13.4 en B.13.5).

B.13.4 Specifiek beleid overbrenging voor verwijdering

In paragraaf B.13.3.3 is het algemene beleid beschreven wanneer bezwaar kan worden gemaakt tegen overbrenging. Deze paragraaf zoomt in op het specifieke beleid voor overbrenging t.b.v. diverse vormen van 'verwijdering'.

- Ten aanzien van overbrenging binnen de EU kan een lidstaat op grond van de EVOA de overbrenging van afvalstoffen voor verwijdering geheel of gedeeltelijk verbieden of daar bezwaar tegen maken als een dergelijke overbrenging niet in overeenstemming is met een afvalbeheerplan dat de lidstaat op grond van de Kra heeft opgesteld. Het toetsingskader hiervoor zijn in eerste instantie de sectorplannen.
- Voor in- en uitvoer wordt in principe hetzelfde beleid aangehouden tenzij toetsing aan de EVOA al direct leidt tot bezwaar (zie paragraaf B.13.2.2).

In 'bijlage 10; Achtergronden bij overbrenging van afvalstoffen' is een overzicht opgenomen van de wijze waarop onderstaande uitgangspunten zijn vertaald naar en verwoord in de paragrafen III van de sectorplannen.

B.13.4.1 Overbrenging voor storten (D1), al dan niet na een voorbehandeling

B.13.4.1.1 Het principe van nationale zelfverzorging

Eén van de uitgangspunten van het afvalstoffenbeleid is dat Nederland voor het storten van afvalstoffen zelfvoorzienend wil zijn (verder: nationale zelfverzorging). Dit houdt in dat afval dat in Nederland ontstaat en niet nuttig toegepast kan worden of verbrand als vorm van verwijdering, in Nederland moet worden gestort. Andersom betekent dit ook dat buitenlands afval niet in Nederland mag worden gestort en blijven de grenzen voor het storten van buitenlands afval gedurende de planperiode van LAP3 gesloten.

Om bovenstaande reden zal, onder toepassing van het principe van nationale zelfverzorging, bezwaar worden gemaakt tegen de overbrenging van afvalstoffen voor storten.

Wanneer een voorbehandeling alleen tot doel heeft om verontreinigingen te concentreren, te verwijderen of vast te leggen teneinde de resulterende residustroom (eenvoudiger) te kunnen storten, wordt in beginsel ook bezwaar gemaakt op grond van nationale zelfverzorging.

Voorbeelden zijn (niet limitatief):

- ontgiften/neutraliseren/ontwateren gevolgd door storten;
- ontkwikken gevolgd door storten; of
- immobilisatie gevolgd door storten.

Slechts in een aantal uitzonderlijke gevallen zal Nederland *geen beroep* doen op nationale zelfverzorging. Onderstaande paragrafen gaan in op deze uitzonderingen en op de eisen die aan de bijbehorende schriftelijke kennisgeving worden gesteld.

B.13.4.1.2 Storten Nederlands afval in het buitenland

Er wordt geen bezwaar gemaakt tegen overbrenging voor storten op grond van nationale zelfverzorging als blijkt dat storten buiten Nederland de enige verwerkingsmogelijkheid voor een bepaalde afvalstof is. Dit geldt bijvoorbeeld voor een klein deel van de (sterk uitloogbare) afvalstoffen die voorheen gestort konden worden in de sinds 2005 gesloten C2-deponie. Voor het grootste deel van deze afvalstoffen is een alternatief binnen Nederland en daarvoor wordt overbrenging voor storten niet toegestaan. Door de sluiting van deze deponie is de verwerkingsmogelijkheid voor een klein deel van deze specifieke afvalstoffen in Nederland echter wel vervallen. In de regel gaat het om niet-brandbaar afval.

Een afvalstof kan uitsluitend in het buitenland gestort worden, wanneer het gaat om Nederlands afval waarvoor (cumulatieve voorwaarden):

1. verbranden als vorm van verwijdering zowel in Nederland als in het buitenland om technische redenen niet mogelijk is of voor de ontdoener aantoonbaar duurder is dan € 205,- per ton (verwerkingsprijs, dus exclusief inzamel- en transportkosten); en
2. nuttige toepassing niet is toegestaan, niet mogelijk is of voor de ontdoener aantoonbaar duurder is dan € 205,- per ton (verwerkingsprijs, dus exclusief inzamel- en transportkosten); en
3. onbehandeld storten in Nederland niet mogelijk is; en
4. storten in Nederland na immobilisatie niet mogelijk is of voor de ontdoener aantoonbaar duurder is dan € 205,- per ton (verwerkingsprijs, dus exclusief inzamel- en transportkosten).

Voor afvalstoffen die vallen onder een sectorplan moet in de desbetreffende paragraaf III van het sectorplan zijn aangegeven dat in het voorkomende geval geen bezwaar tegen de overbrenging wordt gemaakt. Bij de kennisgeving dient informatie te worden gevoegd waaruit blijkt dat een de in deze paragraaf genoemde voorwaarden 1 t/m 4 is voldaan.

Eisen aan het kennisgevingsdossier

Om een beroep te kunnen doen op deze uitzondering, moeten in het kennisgevingsdossier stukken aanwezig zijn waaruit blijkt dat voldaan wordt aan alle vier de hierboven genoemde voorwaarden.

De kennisgever kan aan deze eis voldoen door verklaringen te overleggen van bedrijven die bevoegd zijn het specifieke afval te verwerken, waaruit blijkt dat:

- zij het afval waar de kennisgeving specifiek betrekking op heeft niet voor nuttige toepassing kunnen accepteren met de specifieke reden hiervan; en
- nuttige toepassing of verbranden als vorm van verwijderen in Nederland of in het buitenland de aanbieder meer kost dan € 205,- per ton; en
- onbehandeld storten in Nederland niet mogelijk is; en
- storten na immobilisatie in Nederland niet mogelijk is om technische redenen of voor de ontdoener aantoonbaar duurder is dan € 205,- per ton.

Indien meerdere bedrijven in Nederland actief zijn die dit afval kunnen verwerken volgens de voorgeschreven vorm van afvalbeheer, is het voldoende om bewijsstukken te leveren van tenminste twee van deze bedrijven, niet behorend tot hetzelfde concern.

B.13.4.1.3 Overbrenging voor storten na een voorbehandeling

Er wordt eveneens geen bezwaar gemaakt tegen overbrenging voor storten op grond van nationale zelfverzorging in het geval dat afval na overbrenging naar en verwerking in het land van ontvangst moet worden teruggevoerd naar het land van herkomst. Het kan gaan om:

- Afvalstoffen die niet direct gestort kunnen worden in Nederland maar eerst in het buitenland moeten worden voorbehandeld en waarbij de buitenlandse autoriteit eist dat het afval na die voorbehandeling wordt teruggenomen. Nederland doet voor de (terug) overbrenging naar Nederland voor storten geen beroep op nationale zelfverzorging.
- Afvalstoffen die resulteren na verwerking van buitenlands afval dat voor (voorlopige) verwijdering is overgebracht naar Nederland en daarna moeten worden gestort (gedacht kan worden aan het ontkwijken van afvalstoffen of het reinigen van PCB-houdende afvalstoffen); in dergelijke gevallen wordt ingestemd met de overbrenging voor voorlopige verwijdering naar Nederland en wordt geen beroep gedaan op nationale zelfverzorging bij (terug) overbrengen van het verwerkte afval naar het land van herkomst of naar een derde land om het daar te worden gestort.

Voor afvalstoffen die vallen onder een sectorplan moet in de desbetreffende paragraaf III van het sectorplan zijn aangegeven dat in het voorkomende geval geen bezwaar tegen de overbrenging wordt gemaakt.

Eisen aan het kennisgevingsdossier

Om een beroep te kunnen doen op deze uitzondering, moeten in het kennisgevingsdossier stukken aanwezig zijn waaruit eenduidig blijkt dat:

1. het uitsluitend gaat om terugname van afval dat specifiek om te worden voorbehandeld in het buitenland
 - eerst is overgebracht vanuit Nederland (of vice versa); én

- ook na deze voorbehandeling storten de enige technische en financieel redelijke verwerkingsmogelijkheid is; én
- 2. afspraken gemaakt zijn tussen de ontvanger en de kennisgever om de te storten afvalstoffen na verwerking terug te voeren naar het land van herkomst; én,
- 3. in het geval het buitenlands afval betreft wat teruggevoerd moet worden naar het land van herkomst of een derde land: de betreffende buitenlandse autoriteit instemt met de overbrenging vanuit Nederland voor storten.

De kennisgever kan aan de eerste eis voldoen door verklaringen te overleggen van bedrijven die bevoegd zijn het specifieke afval te verwerken, waaruit blijkt dat:

- zij het afval waar de kennisgeving specifiek betrekking op heeft ook na de voorbehandeling niet voor nuttige toepassing kunnen accepteren met de specifieke reden hiervan, en
- nuttige toepassing of verbranden als vorm van verwijderen in Nederland of in het buitenland de aanbieder meer kost dan € 205,- per ton.

Indien meerdere bedrijven in Nederland actief zijn die dit afval kunnen verwerken volgens de voorgeschreven vorm van afvalbeheer, is het voldoende om bewijsstukken te leveren van tenminste twee van deze bedrijven, niet behorend tot hetzelfde concern.

[B.13.4.2 Overbrenging voor verbranden als vorm van verwijdering \(D10\)](#)

[B.13.4.2.1 Algemeen uitgangspunt](#)

Voor overbrenging voor verbranden als vorm van verwijdering geldt geen nationale zelfverzorging. Tegen de overbrenging wordt geen bezwaar gemaakt, tenzij nuttige toepassing van de afvalstoffen in het betreffende geval mogelijk is. In dat geval wordt aan nuttige toepassing voorrang gegeven ter bevordering van het verkrijgen van secundaire grondstoffen dan wel het gebruik als brandstof of als ander middel voor energieopwekking.

Het beleid voor de afvalstoffen waarop dit van toepassing is, is opgenomen in de betreffende sectorplannen. In die plannen is verwoord dat in beginsel bezwaren bestaan tegen de overbrenging voor verbranden als vorm van verwijdering omdat nuttige toepassing mogelijk is.

[B.13.4.2.2 Importplafond voor brandbaar afval](#)

De overbrenging naar Nederland van afval voor verbranden als vorm van verwijderen is toegestaan. Door het in Nederland op 1 januari 2007 opengaan van de landsgrenzen voor verbranden als vorm van verwijderen van brandbaar afval, kunnen er gevolgen optreden voor het Nederlandse afvalbeheer. Voor overbrengingen naar Nederlandse AVI's zal bezwaar worden gemaakt wanneer dit leidt tot verdringing van Nederlands brandbaar afval uit de Nederlandse AVI's. In paragraaf B.10.5 wordt nader ingegaan op dit flexibele importplafond.

In de systematiek van het flexibel importplafond wordt rekening gehouden met alle AVI's, dus ook met de installaties die de R1-status hebben gekregen.

B.13.5 Specifiek beleid overbrenging voor nuttige toepassing

In paragraaf B.13.3.3 is het algemene beleid beschreven wanneer bezwaar kan worden gemaakt tegen overbrenging. Deze paragraaf zoomt in op het specifieke beleid voor overbrenging t.b.v. diverse vormen van nuttige toepassing.

- Voor afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing is binnen de EU in beginsel sprake van een vrije markt. Of de overbrenging voor nuttige toepassing gelet op de EVOA valt te rechtvaardigen, wordt van geval tot geval beoordeeld.
- Voor in- en uitvoer wordt in principe hetzelfde beleid aangehouden tenzij toetsing aan de EVOA al direct leidt tot bezwaar (zie paragraaf B.13.2.2).

In beginsel wordt geen bezwaar gemaakt tegen de overbrenging *vanuit* Nederland voor nuttige toepassing als de beoogde verwerking volgens de afvalhiërarchie gewenst is. Voor afvalstoffen waarop een sectorplan van toepassing is, geeft de minimumstandaard t.b.v. verwerking in het buitenland een indicatie van welke verwerking mogelijk en wenselijk is. Dit betekent bij overbrenging voor nuttige toepassing vanuit Nederland dat:

- in principe geen bezwaar wordt gemaakt tegen overbrenging voor voorbereiden voor hergebruik tenzij de mate van (voorbereiding voor hergebruik) de overbrenging niet rechtvaardigt.
- In principe slechts bezwaar wordt gemaakt tegen overbrenging voor recycling indien de mate van recycling de overbrenging niet rechtvaardigt, of indien een vorm van recycling voor de betreffende afvalstof als voorkeursrecycling is aangemerkt en het een overbrenging voor een minder hoogwaardige vorm van recycling betreft. In LAP3 is nu echter nog geen uitwerking gegeven aan het begrip voorkeursrecycling. Er wordt bij uitvoer van afvalstoffen voor nuttige toepassing dus ook nog niet op gestuurd.
- In principe bezwaar wordt gemaakt indien het overbrenging voor 'andere nuttige toepassing' betreft en recycling of voorbereiden voor hergebruik mogelijk is of, indien de mate van andere nuttige toepassing de overbrenging niet rechtvaardigt.

In beginsel wordt geen bezwaar gemaakt tegen de overbrenging voor nuttige toepassing *naar* Nederland indien de verwerking in overeenstemming is met de minimumstandaard of wanneer - bij afwezigheid van een minimumstandaard - de verwerking vanuit de afvalhiërarchie wenselijk is.

Op de volgende aspecten t.a.v. overbrenging voor nuttige toepassing wordt hieronder verder ingegaan:

- De hoogwaardigheid van recycling (voorkeursrecycling);
- De *mate* van nuttige toepassing;
- Overbrenging t.b.v. nuttige toepassing op stortplaatsen;
- Overbrenging naar een AVI met status 'nuttige toepassing' (R1); en
- Nuttige toepassing i.r.t. bergen in de diepe ondergrond (backfilling).

In 'bijlage 10; Achtergronden bij overbrenging van afvalstoffen' is een overzicht opgenomen van de wijze waarop onderstaande uitgangspunten zijn vertaald naar en verwoord in de paragrafen III van de sectorplannen.

B.13.5.1 Hoogwaardigheid van recycling (voorkeursrecycling)

In het streven naar een circulaire economie is de hoogwaardigheid van recycling een belangrijke factor voor de beoordeling of de overbrenging valt te rechtvaardigen. In de afvalhiërarchie zoals die in het LAP wordt gehanteerd (zie paragraaf A.4.2) wordt onderscheid gemaakt in vormen van recycling waarbij de vorm die aangetoond het meest bijdraagt aan de circulaire economie, de voorkeur krijgt boven andere vormen van recycling. Hiervoor wordt het begrip 'voorkeursrecycling' gehanteerd. Zie daarvoor ook paragraaf A.4.2.2.

Als sprake is van voorkeursrecycling, dan is dit in het sectorplan aangegeven. Als dit het geval is – en dat is in deze versie van LAP3 nog nergens het geval en wordt pas voorzien in een toekomstige wijziging van LAP3 - wordt tegen overbrenging in beginsel bezwaar gemaakt indien het een overbrenging betreft ten behoeve een minder hoogwaardiger vorm van recycling dan de voorkeursrecycling.

B.13.5.2 Mate van nuttige toepassing

Indien geen specifieke voorkeursrecycling is beschreven in het sectorplan, of indien geen sectorplan van toepassing is, wordt bezwaar gemaakt tegen de overbrenging indien de *mate van nuttige toepassing* in een concreet geval de overbrenging niet rechtvaardigt (zie voorgaande paragraaf). De verhouding tussen het aandeel 'nuttige toepassing' en het aandeel 'verwijderen' is daarbij relevant.

Hierbij gelden onderstaande richtsnoeren:

- Lozen of verdampen van water blijft in beginsel, behoudens bij verbranden als vorm van nuttige toepassing, buiten beschouwing. Uitsluitend de verwerking van het niet-waterige deel van de afvalstof bepaalt of de overbrenging gerechtvaardigd is.
- Als sprake is van 100% nuttige toepassing en 0% verwijdering, wordt 'de mate van' als voldoende beoordeeld en geen bezwaar tegen de overbrenging gemaakt.
- Bij minder dan 100% nuttige toepassing wordt in principe bezwaar gemaakt als:
 - 1) 100% nuttige toepassing mogelijk is;
 - 2) het niet nuttig toepasbare deel wordt gestort (nationale zelfverzorging), tenzij het een

gebruikelijk residu betreft wat bij de nuttige toepassing van het grootste deel van het afval overblijft en ook in Nederland zou moeten worden gestort. In een aantal gevallen wordt hiervan in de sectorplannen afgeweken en is terugvoer van de te storten fractie naar het land van herkomst vereist;

- 3) het te verwijderen deel naar oordeel van de bevoegde autoriteit niet als 'redelijk' kan worden aangemerkt. Bij het bepalen wat redelijk is, speelt onder meer een rol:
 - a) of het aandeel dat wordt verwijderd kleiner dan of gelijk is aan het voor de (belangrijkste component van de) betreffende afvalstof gebruikelijke percentage. Het gebruikelijke percentage wordt bepaald op basis van de praktijk (hoeveel werd verwijderd bij eerdere overbrengingen en op welke wijze), de stand der techniek van verwerking van de afvalstof en de gebruikelijke verwerkingswijze van de afvalstof in Nederland en de direct aangrenzende landen;
 - b) recente ontwikkelingen op het gebied van verwerkingsmogelijkheden van de betreffende afvalstoffen in relatie tot de bijbehorende kosten;
 - c) hetgeen in verschillende in het kader van de Richtlijn industriële emissies (RIE) opgestelde BBT-conclusies en/of in Nederlandse BBT-documenten is opgenomen;
 - d) in hoeverre de kennisgever, ingeval een groter aandeel wordt verwijderd dan voor de betreffende afvalstof gebruikelijk is, voldoende motiveert dat in dit geval andere verwerkingsvormen dan verwijderen voor de betreffende fractie technisch onmogelijk of qua kosten substantieel hoger zijn (referentie: € 205,- per ton);
 - e) in hoeverre de kennisgever, ingeval een groter aandeel wordt gestort of anderszins verwijderd dan voor deze afvalstroom gebruikelijk is, aantoont dat de opbrengst van het nuttig toegepaste deel voor dit specifieke geval in absolute zin hoger is dan de kosten van verwijderen⁸⁴ van deze fractie.
- Bij minder dan 100% nuttige toepassing, zonder dat er een deel wordt gestort, wordt de afweging of de overbrenging is te rechtvaardigen overgelaten aan de betrokkenen autoriteit.
- Voor afvalstoffen die niet onder een sectorplan vallen wordt de kennisgeving direct getoetst aan de afvalhiërarchie van paragraaf A.4.2 en wordt in beginsel bezwaar gemaakt wanneer de mate van nuttige toepassing lager is dan gebruikelijk is bij verwerking van de afvalstof in Nederland dan wel, bij het ontbreken van verwerkingsmogelijkheden in Nederland, lager is dan bij moderne verwerkingsvormen van de betreffende afvalstof in het buitenland gebruikelijk is.

B.13.5.3 Overbrenging voor nuttige toepassing op buitenlandse stortplaatsen

Tegen overbrenging voor nuttige toepassing op stortplaatsen wordt geen bezwaar gemaakt indien deze afvalstoffen ook binnen Nederland voor dat doel zouden mogen worden gebruikt (zie paragraaf B.12.9.2).

B.13.5.4 Overbrenging naar AVI met status nuttige toepassing (R1)

Een aantal (lijnen van) AVI's heeft de status van nuttige toepassing (R1). In artikel 3, lid 5, van de EVOA is het volgende opgenomen:

'Overbrenging van gemengd stedelijk afval (codenummer 20 03 01) ingezameld van particuliere huishoudens, ook indien de inzameling dergelijk afval van andere producenten omvat, naar locaties voor nuttige toepassing of verwijdering vallen volgens deze verordening onder dezelfde bepalingen als overbrenging van voor verwijdering bestemd afval'.

Dit houdt in dat bij de overbrenging van gemengd stedelijk afval (20 03 01) naar AVI's met een R1-status de bezwaargronden gelden die voor verwijdering gelden. Daarmee worden meer mogelijkheden geboden om bezwaar te maken tegen een dergelijke overbrenging.

Naast de mogelijkheid om overbrenging van gemengd stedelijk te beperken op basis van de EVOA is er nog een mogelijkheid om overbrenging te beperken op basis van de Kra. De mogelijkheid om overbrenging naar Nederlandse afvalverbrandingsinstallaties die zijn ingedeeld als installatie voor nuttige toepassing te beperken is opgenomen in artikel 16, lid 1 van de Kra. Hierin is bepaald dat lidstaten - in afwijking van de EVOA - overbrengingen kunnen tegenhouden wanneer daardoor eigen afval moet worden verwerkt op een wijze die niet consistent is met hun afvalbeheerplannen.

⁸⁴ Waar de kennisgever bij genoemde motivering de kosten moet betrekken, is het tarief dat in Nederland geldt voor verwijderen van de betreffende afvalstof de referentie wanneer er geen specifiek bedrag is genoemd.

Wanneer Nederlands brandbaar afval moet worden gestort als gevolg van een dergelijke verdringing, kan de overbrenging van brandbaar afval naar Nederlandse AVI's worden beperkt. Dit is uitgewerkt in het importplafond, zie par. B.10.5. Op basis hiervan kan niet alleen tegen overbrenging van gemengd stedelijk afval voor verbranding als nuttige toepassing bezwaar worden gemaakt maar tegen overbrenging van al het brandbaar afval naar AVI's. Omdat het meestal zal gaan om overbrenging van afval dat valt onder de sectorplannen 1 en 2 van deel E wordt in die sectorplannen expliciet aan het importplafond gerefereerd. Ook voor brandbaar afval dat valt onder andere sectorplannen kan het importplafond echter reden zijn om invoer naar AVI's te beperken.

B.13.5.5 Overbrenging voor 'backfilling' als vorm van nuttige toepassing

Het toepassen van afvalstoffen in de diepe ondergrond, zoals bijvoorbeeld het opvullen van oude mijnschachten/groeves of zoutcavernes wegens instortingsgevaar of stabiliteitsproblematiek, kan slechts als andere nuttige toepassing worden gezien indien bij de kennisgeving kan worden aangetoond dat sprake is van een opvolplicht of een opvulnoodzaak (zie ook paragraaf B.12.2 'Storten of nuttige toepassing?').

De kennisgever kan dit aantonen door gegevens van het bevoegd gezag van de verwerkingslocatie te verstrekken waarin is opgenomen dat een opvolplicht of opvulnoodzaak geldt.

Indien geen sprake is van opvolplicht of opvulnoodzaak, dan geldt dat sprake is van overbrenging voor (ondergronds) storten en wordt tegen de overbrenging bezwaar gemaakt.

B.13.6 **Overbrenging van afval met zeer zorgwekkende stoffen**

Voor de beoordeling of de overbrenging van afvalstoffen waarin ZZS aanwezig zijn kan worden toegestaan, geldt een aanvullend beoordelingskader. Dit kader is uitgewerkt in paragraaf B.14.5.4.

Bij aanwezigheid van ZZS moet deze toetsing altijd uitgevoerd worden, ook als in het sectorplan niet is vermeld dat in de afvalstoffen ZZS kunnen voorkomen en ook als voor de betreffende afvalstof geen sectorplan in het LAP is opgenomen.

Indien ZZS in de over te brengen afvalstof aanwezig zijn en het betreft daardoor een overbrenging t.b.v. een verwerkingsvorm die laagwaardiger is dan wenselijk volgens de minimumstandaard of de afvalhiërarchie, dan zijn de voorwaarden waaraan het kennisgevingsdossier moet voldoen beschreven in paragraaf B.13.3.3.3 van dit hoofdstuk.

B.13.7 **Overbrenging van dierlijke bijproducten**

Voor (communautair en internationaal) transport van dierlijke bijproducten (categorie 1, 2 of 3 materiaal) vallend onder de erkenningseisen, is de Verordening dierlijke bijproducten, (EG) 1069/2009, en niet Verordening (EG) 1013/2006 leidend. De Verordening dierlijke bijproducten bevat een sluitend systeem van kennisgevingen en voorgeschreven handelsdocumenten en gezondheidscertificaten voor de hele keten van dierlijke bijproducten.

Communautair en internationaal transport van dierlijke bijproducten die zijn gemengd met ander afval vallen – als het andere afval gevaarlijk afval is – weer wél onder de EVOA.

B.13.8 **Vooraf goedgekeurde inrichtingen**

De Verordening biedt de mogelijkheid aan de bevoegde autoriteit van bestemming die rechtsmacht bezit over een specifieke inrichting⁸⁵ voor nuttige toepassing, om deze inrichting vooraf goed te keuren. Als de inrichting van ontvangst een vooraf goedgekeurde inrichting

⁸⁵ 'inrichting' in de zin van de EVOA

betreft, heeft dat tot gevolg dat bij het indienen van een algemene kennisgeving de overbrengingsperiode kan worden verlengd tot een periode van ten hoogste drie jaar. De criteria om in aanmerking te komen voor de status van vooraf goedgekeurde inrichting, zijn vastgelegd in de [Regeling EG-verordening overbrenging van afvalstoffen](#).

Nederland maakt gebruik van deze mogelijkheid. De procedure om te worden aangewezen als vooraf goedgekeurde inrichting is beschreven op de website van de ILT.

B.13.9 Kern van het beleid ten aanzien van overbrenging van afvalstoffen

In deze laatste paragraaf zijn de punten samengevat die de kern vormen van het beleid zoals opgenomen in dit hoofdstuk. Overige informatie in dit hoofdstuk is toelichtend aan onderstaand beleid of dient als duiding bij bijvoorbeeld bestaande wet- en regelgeving of jurisprudentie. Voor wijziging van onderstaande kern van beleid zal altijd een procedure van openbare inspraak worden gevolgd. Voor wijziging van meer toelichtende delen van dit hoofdstuk zal worden volstaan met bekendmaking.

Overbrenging algemeen:

- Voor het toepassen van de regelingen voor overbrenging van afval worden afvalstoffen van offshore-activiteiten en van de zeevaart beschouwd als afvalstoffen die vrijgekomen zijn op de plaats waar ze aan land komen.
- Bij de beoordeling van kennisgevingen wordt in ieder geval bezwaar gemaakt wanneer de kennisgever kiest voor een handeling van nuttige toepassing, terwijl dat een handeling voor verwijdering moet zijn, en andersom. Als een kennisgever binnen de indeling verwijdering of nuttige toepassing een verkeerde handeling heeft opgegeven, wordt in beginsel geen bezwaar gemaakt op grond van de verkeerde handeling.
- Voor het gebruik van een algemene kennisgeving voor diverse transporten op één kennisgeving, is onder meer vereist dat de afvalstoffen in essentie soortgelijke fysische en chemische eigenschappen hebben. De afvalstoffen moeten naar dezelfde ontvanger en locatie worden getransporteerd en er moet dezelfde route voor elke overbrenging worden gevolgd.
- Om aan te tonen dat de afvalstoffen in essentie soortgelijke fysische en chemische eigenschappen hebben, moet de kennisgever een zo nauwkeurig mogelijke opgave van afvalstoffen doen.
- In ieder geval moeten de herkomst en de samenstelling van de afvalstoffen duidelijk zijn omschreven. Ook moet een zo smal mogelijke bandbreedte van verschillende kenmerken van de afvalstoffen gegeven worden.

In specifieke gevallen kan worden ingestemd met overbrenging t.b.v. een minder hoogwaardige vorm van verwerken dan beleidsmatig is vastgelegd of wenselijk is, mits

- de mogelijkheid om gebruik te maken van deze uitzondering specifiek in de sectorplannen is aangegeven en met de juiste gegevens is onderbouwd, dan wel, mits
- sprake is van de aanwezigheid van zeer zorgwekkende stoffen (ZZS) waarvoor internationale wetgeving beperkingen stelt aan de wijze waarop deze afvalstoffen verwerkt moeten worden.

In geval van de eerste mogelijkheid kan overbrenging t.b.v. minder hoogwaardiger vorm van verwerken onder de volgende voorwaarden worden toegestaan:

- Uit het kennisgevingsdossier moet blijken dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer niet mogelijk is. De kennisgever kan aan deze eis voldoen door verklaringen te overleggen van bedrijven die vergund zijn of op basis van algemene regels bevoegd zijn om het specifieke afval te verwerken, waaruit blijkt dat zij het afval waar de kennisgeving specifiek betrekking op heeft niet voor de voorgeschreven vorm van afvalbeheer kunnen accepteren met de specifieke redenen hiervan.
- Indien er meerdere bedrijven actief zijn die dit afval kunnen verwerken volgens de voorgeschreven vorm van afvalbeheer, is het voldoende om bewijsstukken te leveren van tenminste twee van deze bedrijven, niet behorend tot hetzelfde concern.
- Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat met de verstrekte verklaringen onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de voorgeschreven vorm van afvalbeheer niet mogelijk of te duur

(zie onder de volgende kop) is, kan zij de kennisgever verplichten een extra verklaring te overleggen van een door het bevoegd gezag aangewezen verwerker. In eerste instantie hebben bovenstaande drie voorwaarden betrekking op verwerking in Nederland. Daar waar het aantal verwerkers in Nederland beperkt is kan echter ook een verklaring van een buitenlandse verwerker worden overgelegd dan wel door het bevoegd gezag worden gevraagd. Voorwaarde is dat de betreffende buitenlandse verwerker in beginsel het betreffende afval conform de voorgeschreven vorm van afvalbeheer mag en kan verwerken.

Overbrenging voor verwijdering:

- Voor overbrenging t.b.v. storten geldt het principe van nationale zelfverzorging. Onder toepassing van dit principe zal bezwaar worden gemaakt tegen een voorgenomen overbrenging van afvalstoffen voor storten. Slechts indien het sectorplan de mogelijkheid biedt om hiervan af te wijken, zal geen bezwaar worden gemaakt, mits het kennisgevingsdossier de daartoe vereiste onderbouwing bevat.
- Tegen overbrenging voor verbranden als vorm van verwijdering wordt bezwaar gemaakt indien nuttige toepassing in het betreffende geval mogelijk is. Slechts indien het sectorplan de mogelijkheid biedt om hiervan af te wijken zal geen bezwaar worden gemaakt, mits het kennisgevingsdossier de daartoe vereiste onderbouwing bevat.

Overbrenging voor verbranden:

- De landsgrenzen voor verbranden van afval als vorm van verwijderen zijn in beginsel open.
- Indien voor een bepaalde afvalstof nuttige toepassing mogelijk is, kan tegen een voornemen tot overbrengen voor verbranden als vorm van verwijdering alsnog bezwaar worden gemaakt.
- Voor overbrengingen naar Nederlandse AVI's – zowel voor verbranden als vorm van verwijdering (D10) als voor verbranden als vorm van nuttige toepassing (R1) gelden beperkingen wanneer dit leidt tot verdringing van Nederlands brandbaar afval uit de Nederlandse AVI's en dat Nederlandse afval vervolgens zou moeten worden gestort.

Overbrenging voor nuttige toepassing:

- Tegen overbrenging voor nuttige toepassing wordt bezwaar gemaakt indien de verwerking op een meer hoogwaardige wijze van verwerking conform de afvalhiërarchie mogelijk is of indien de 'mate van nuttige toepassing' de overbrenging niet rechtvaardigt. Daarbij zijn relevant:
 - o de wijze van verwerken van de afvalstof in Nederland;
 - o de wijze van verwerken die volgens moderne verwerkingsvormen gangbaar is;
 - o de verhouding tussen het aandeel nuttige toepassing en het aandeel verwijderen.
- In het geval de minimumstandaard in een sectorplan een vorm van voorkeursrecycling is, wordt deze vorm van verwerken ook als maatstaf gehanteerd bij het beoordelen van verwerking in het buitenland. Tegen overbrenging t.b.v. een minder hoogwaardige vorm van recycling wordt in beginsel bezwaar gemaakt. In dit plan is nu nog geen uitwerking gegeven aan het begrip voorkeursrecycling.
- Het overbrengen t.b.v. nuttige toepassing op stortplaatsen kan uitsluitend worden toegestaan indien de betreffende afvalstoffen ook in Nederland voor dat doel mogen worden ingezet.
- Het overbrengen t.b.v. het toepassen van afvalstoffen in de diepe ondergrond kan uitsluitend als overbrenging t.b.v. nuttige toepassing worden gezien wanneer aangetoond kan worden dat er sprake is van een opvulplicht of een opvulnoodzaak.

Overbrenging van afvalstoffen met ZZS

Dit beleid is beschreven in hoofdstuk B.14 'Zeer zorgwekkende stoffen'. Het beleid uit dat hoofdstuk kan het hiervoor genoemde beleid opzij zetten.

Status van vooraf goedgekeurde inrichting

Nederland maakt gebruik van de mogelijkheid die de EVOA biedt om aan een specifieke inrichting voor nuttige toepassing, de status van vooraf goedgekeurde inrichting toe te kennen.